

СИМОНА ДМИТРОВИЋ

ПРЕОБРАЖАЈИ

КАКО СЕ ДОМОВИНА ПРЕТВАРА У ЧЕЖЊУ

(Овидије)

1.

Долазиш као заборављено име, обучена у сећања, у свечани
палимпсест.

Којим језиком да ти се обратим, да ти кажем –
Био бих цвет који расте из твог ува
да се сећам твојих мисли као своје утробе.
Пуцају капилари моје наде у повратак.

Покушавао сам да те додирнем – увек су ми облаци милели уз прсте.
Нема додира без облака, то науче сви који негде покушају да се врате.
Када си ме из себе изместила, као да си китове у мојим плућима
дахом померала.

Толика је тежина припадања.

А чинила си то сурово, гонила ме као да растерујеш страшне
мисли из грудне кости.

Опраштам ти – само ми врати моје љубичасте одоре
– Јер овде је голотиња која изневерава.

2.

Можда једног дана поновом прогледам у твоје просторе
Ако ми се на леђима отвори око,
па будем могао да читам прошлост у лету птица
да схватим да је песма – прећутано острво између изговорених
реченица.

Тад ће ми можда – ова вода што ми кружи судбину као прстен –
објаснити
– Зашто ми се прошлост смањује а чежња за њом нараста као
репати бол у
пршљену?

3.

Сви ми који смо на туђе земље речју улазили
Знамо како је то кад се иза очних врата – замишљеном геометријом
отвара један познати свет
нежан као први атлас у дејим рукама.
Али дуги су боравци у просторима чежње
Након кратког изгнанства у дом.

Тамо где не познајеш језик – грло ти постаје бесно као казна громова.
Цео свет је лавез туђих паса пред двориштима твојих беоњача.
Зато обгрли сећања као колена – јер шта друго остаје онима
који поседују копнено срце.

4.

Доследан начин за умирање је – сећати се онога чега можда није
ни било.
Моја је душа сва у кљовама. Афрички сам слон који сваку своју
степу памти.

АЛХЕМИЈА ОЧИЈУ У ПОГЛЕДЕ

Свако срце је Едип. Одбија знање, док му очи не ископају,
док не научи да моли кроз смолу суза.

Чему огледала кад нема очију?

Свако срце је Едип.

На дну аорте, можеш мит да усмртиш и трагедију порекнеш –

Али неке прашуме су и даље непроходне

Након што им наденеш име.

Спријатељиш се са трњем, оно и даље боде.

Смирено болест кад поздравиш, она упорно станује у телу,

Као крик. Не зна за твоју тихост.

Не осврћи се, свака је географија погрешна.

Не веруј им када кажу да су те упознали. Све свилене путеве

Они су крварили повезом преко својих очију.
Ко није пустиње по својим венама назвао
И артерије као координате разапео
И у беоњачама својим црне горе
Ватрама запалио
Тај никада није гледао.
Тај се није у поглед претворио.

РАЂАЊЕ ВЕРЕ ИЗ ГЛАВЕ СУМЊЕ

Учио си ме дуго и у тишини
О вештини ходања по води унутар себе.
Али ми ниси рекао какве ће све одвратне рибе
Кроз крпе плаветнила у мене зурити
Ни како су љигави и влажни некада – пипци љубави.
Октоподи љубави под мојим табанима, а не прелепа сирена
из наивних прича пустолова. Јер није пустоловина овај ход по
подводним вулканима –
– овде свако пророчанство са језивом жељом експлодира.
Реченице сам напамет учила а ево свака се са криком кроз лаву
гуши –
Држала белег сумњичаве ватре на длану – да преживим ово
плаветнило надања
– што као водопад из табана у грло ми се сручи.

Хоћи ли ми се небо под ногама искезити?
Не, нема тог осмеха што уме да плива – док ја учим да ходам.
Видим – залеће се морски коњиц у стремљења претходних
као заручник у умрлу звезду.
Не, не претрајавају исте ствари, у нама и у небу.
То знам – знање је у мени – споменик под водом.

Каква су ово створења, пегава као недовршена сунца?
Као да сам мед из нечијег заборављеног сна
Голим прстима вадила –
Отичем под убодима пчела – неких древних стремљења.
Мисли ми као мреже улећу у предео медуза – жаруља.
У једним лепим подводним очима – ја видим пипке како плешу –
– зеница је њихова као обећана земља.

Корачам овом тајном водом – сама своје причешће.
Води ме неки вулкан – његова далека ерупција
и заклетва оних пре мене – да се лава у пределима кључњача,
испод ока,
и на срце нахерена – никада неће охладити.

А леденом водом ја корачам – и само у вулкане верујем.
Под кожом чувам осмех сваког елемента – ту сам непромочиву
хаљину
у свећу преобразила.

А на уста племените воде као змије да излазе и плазе се и језици
им поамно љубе
сумраке.
Све је јача ова сила под мојим табанима – слутим – загрцнула сам
се у пределима радости.

Патња је моја љигава као и свако морско створење
Али слеп је бог заљубљених и жаруље по образима љубави ће ми
ипак опростити.
Другачије нисам умела да ходам, а водила ме је твоја вода и грудна
кост ми се у кормило
занела,
Тајном једном у веру везана,
јер учио си ме стрпљиво – тишином.

ПРЕОБРАЖАЈ ТЕЛА

Љубав, попут умножавања питања до бесконачности
у привидно истом телу.

У шта год да се овога пута претворим
Не припитоми ме, Господе
Већ пусти да ми душа бесни као звер радосно напуштена.
На моје је срце наслоњена дивљина, чисто сунце у августу.

Је ли то ружа на теби или загрљај судбине око зглоба?
Сва су праскозорја мрачна, кад неко не уме да чека.
На крају си крикнуо
– умео си да разговараш са онима који ћуте.

Посвета је свирепа као опроштај.
Док ово читаш –
Хтела сам да уместо речи из твојих уста изрони сунце.
Запамти – могуће је томе присуствовати –
– ништа није невидљиво за песме и богове.